

F34
1930

საქართველო უწინარეს ყოვლისა

ბერლინი.
ვამოცემა

№ 1 თებერვალი 1930წ
ფასი-40 თენივი.

რედაქცია: L. Keresselidze.
Berlin-Schöneberg
Wexstr. 62.

1431

ბერლინის თეთრ-გიორგელთა ჯქუფმა საკუთარ ორგანოს გამოცემა გადასწყვიტა. დასაწყისში ეს ყურცელი მხოლოდ ორ თვეში ერთხელ გამოვა.

ჩვენი მიზანია: 1- მივცეთ საშუალება ახალგაზრდა თეთრ-გიორგელებს და ყველა სხვა პასტიოც ქართველს თავისუფლად გამოსთქვან აზრი იმ საკითხების შესახებ, რომელნიც უამოაყენა და მომავალში უამოაყენებს ჩვენი დელა-ორგანო, პარიზის "თეთრი გიორგი." შუ დავეხმაროთ დელა-ორგანოს ჩვენი იდეების გავრცელებაში. დღევანდელი: "საქართველო უწინარეს ყოვლისა" ჩვენს მიხერაფებებს სრულად გამოსთქვამს.

ჩვენი გვხერს ამ სიფყვების შინაარსის ძალა ყოველი ქართველის გულში ორმაგ ჩაუნერგოთ. ქართველმა უნდა შეიგნოს ჩემ რომ საქართველო ყველა ვერძო და ჯქუფურ ინტერესებზე მაღლა სდგას; რომ ყოველი ქართველი მოვალეა მთელი თავისი ძალები საქართველოს ბედიერებას შეხერროს.

ბედნიერება ვი შეხადმოთა მხოლოდ მტრის ბრჭყალებიდან გათავისუფლებით. არ უნდა დავივიწყოთ თუ რა პირობებში უხდება ქართველ ხაშხს ცხოვრება: ჩვენ ქვეყანაში გაბატონებული ბარბაროსი არ ინლობს არც ბრალიანს; არც უბრალოს; არც მისუცს, არც ნორჩს; არც გუყვავს, არც მანდილოსანს. დღეს ქართველს გამოხავალი არა აქვს: ან სხვაოვრობს საქართველოში და არის რუხის ყოველ უფლებს ანალიტი მონა; ან, თუ მონობას გაექცა, უნდა დაძორღეს სამშობლოს, ამშობელ კერას, ამშობელ ერის ძარღვის ცემას.

ბოლშევიკ-რუხისიანა ხახვიკი და დაუნდობელი მკერი თვით ბევრის მნახველ საქართველოს იხერროსახაც არ მოხერგებია. ხოლო იხ. ვინც სძაღავებს რომ ქართველთა ბრძოლა მხოლოდ ბოლშევიკების წინააღმდეგ უნდა იყოს მიმართული, აცყუებს

ქართველ ხალხს. ბოლშევიკი არის აბოლოდ უუხაზიბრეხი განხახიერება ჩვენი იხტორიული მტრისა, რომელიც, აგერ ხაუკუნებზე მეტია, რაც სპობს ჩვენ ეროვნულ კულტურას და ხედილობს ადამიანთა გონებიდან ჩვენი გმირული წარსულის ხხონავ კი, აპღავოს.

საქართველოს მკერია რუხეთი. დღეს ბოლშევიკი, მართალია უფრო მეტის ბარბაროსობით, მაგრამ მაინც მხოლოდ გამგრძელებელია რუხეთის ჩვეულებრივ პოლიციკისა. ბოლშევიკების აბრამოვიჩებით, ან მილიუკოვ-კერენსკებით, ან კირილევით შეცვლა საქართველოს რუხის ბრჭყალებიდან ვერ გაართავისუფლებს.

სრული დამოუკიდებლობა რუხეთის ხახუელმწიფოდან-აი უმთავრესი მიზანი და ამრი ჩვენი ბრძოლისა; აი-აუცილებელი პირობა ჩვენი ბედნიერი მომავლისათვის.

ამ მიზნის მიხალწევად აუცილებელია მთელი ქართველი ერის ერთმეგრძოლ არსად გაერთიანება.

კლახთა ბრძოლა, პარტიათა შორის ქიმპობა ახუხვებს ქართველ ერს, აკეთებს მტრის საქმეს. წმინდა გიორგი, მძლავრი რწმენით, შეიარაღებული შუბით შგამი რავს ვეშაშხ. ქართველი ერი, მძლავრი თავისუფლების სურვილით, შეიარაღებული გაერთიანებით გაშგამირავს მონობას.

დარწმუნებულნი რომ ჩვენი გაზეთი ქართველთა გულში: გამოძაიარს შპოვებს, უღგებით, ჩვენი მცირე ძალებით ამ ორგანოს გამოცემას.

--- დეო კერეხელიძე
უნდროსი.

25 თებერვალი.

25 თებერვალი.... რამდენი წაწვევა
 რა რამდენი წლები იხსორიან ამ მოკლე
 სიყვავებში. ცხრა წელიწადია რაც საქარ-
 თველო თავის ეროვნულ გოლგოთას აღის და
 ვინ იცის როდის აივლის მას... ვინ ი-
 ცხიარად მსხვერპლს მოითხოვს კიდევ
 უთანაბრობა ბრძოლა თავისუფლებისათვის-
 როდის დაბოლავდება ჩვენი იხსორიული შე-
 ღმარობა. ვითი ვადაია: არც ერთი მცერი
 არ მოხერხება ჩვენს სიყვავებში. და თუ
 არაფერის შემთხვევას მე-12-ე საუკუნეს
 უვრჩყინვალები ხანა მოჰყვა; თუ მე-13
 დან ვიდრე მე-15 საუკუნემდე საქართვე-
 ლოს მავა იხსორიის მედეგი იყო საქარ-
 თველოს ხუთის კიდევ უფრო გაძლიერება,
 რომელმაც თავისი ანარეკლი ჯერ გიორგი
 სასვაშვილი, ბოლო უფრო გვიან კრწანისის
 გამირეპი შვივა და რომლის მედეგია უთუ-
 ლ მლიერის სურვილი საქართველოს პოლიტი-
 კურ გაერთიანებისა, არც ახალ ბრძოების
 შემოსევით მოხდება საქართველოს იხსორი-
 ამი უცნობი რამ. არც უკანასკნელი ბრძ-
 ლები იქნებიან გამოწვევისი მათი, რო-
 მელნიც ათეული საუკუნეები აწარმოვა ქა-
 რთველმა ერმა. "წყალნი წავლენ და წამო-
 ვლენ, ქვიშანი დაჩქებიანო." მას, რასაც
 ვერ მიაღწიეს უდიდეს კულტურის მაგარე-
 ბელმა ერებმა, რომელთა და ბიზანტიამ, მას
 რასაც ვერ მიაღწიეს უმძლავრესებმა ერ-
 ებმა, არაფერმა და მონღოლებმა, ვერ მი-
 აღწიეს ვერც რუსეთი, რომელიც ვერც კუ-
 ლტურით, ვერც ბრძოლის გრადიციებით ვერ
 შეადრება იმ ერებს, რომელნიც შეეცადნენ
 ხოლო ვერ განახორციელებს საქართველოს
 დამორჩილებს. მართალია მონღოლების ერ-
 ლეებს მე-12-ე საუკუნის კულტურით გაძლი-
 ერებული საქართველო ეკვითა; მართალია
 მათინდელი რიცხვით უფრო მრავალი ქარ-
 თველობა ჩვენზედ უფრო ძლიერ ძალას წარ-
 მოადგენდა, მაგრამ იქ, სადაც ბრძოლაა
 ეროვნულ თავისუფლებისათვის; იქ, სადაც
 ბრძოლაა ყოფნა არ ყოფნისათვის, - გადა-
 მწყვეტი არ არის რიცხვი. ეს არა ერთხელ
 დაამტკიცა ჩვენმა წარსულმა. "როდესაც
 ბრძოლა სწარმოებს იარაღსა და ხულის მო-
 რის; მედამ ხული იმარჯვებს." ეს წარმო-
 ხლავს იმპერატორმა ნაპოლეონმა ბოლო ჩვ-
 ენმა სინამდვილეს ამ სიყვავების ჭეშმა-
 რილება საუკუნეებით უფრო აღრე დაამტკი-
 ვა. ჩვენ წინასწართა მიერ შექმნილ სახე-
 ლმწიფების ვადაშენების შემდეგ მათი
 შემბერაში ენერჯია და მოგონისა ვერ და-
 იკარგებოდა და ჩვენ, მათ შემკვიდრეთ,
 ექვევითა უმაგალითო პრიპირციით ვადმო-
 გვივა ის დინამური ძალა რომლითაც ხე-
 თის თუ ქალღესტ. მანისს სახელმწიფო -

ებმა გიგანტური კულტურა შექმნეს. ცხა-
 იყო- ქართველი ერი იმავე იმპულსით, ი-
 ვი შეუფრეველი ბუნებით ააშენებდა თავის
 პოლიტიკურ მე-ს, როგორც ამას მიხი წი-
 ნაპრების დიადი სახელი მოითხოვდა.
 მაგრამ გრადიციულ-ხულიერ კულტურის
 შემკვირებლას ცხადია თან მოჰყვებოდა
 ის ბედი და ებედობა რომელიც ეგრე ახა-
 სიათებდა ქალღესტს მკვიდრთ.
 და დღიდან საქართველოს არსებობისა
 არ ყოფილა ხანა, რომ ქართველ ერის ერ-
 თვეულ პოლიტიკური სახე საფრთხეში არ
 ყოფილიყო.
 მაგრამ ახეთია ხული ათეულ საუკუნო-
 ვან ცეცხლსა და ბრძოლაში გამოქრთობი-
 ლი, ახეთია სახე შეუღრეველ ქართველი
 ერისა და ჩვენ დღეს ამაყად შეგვიძლიან
 ვსთქვათ: - მთელი ჩვენი ხანგრძლივი იხ-
 სორიის განმავლობაში არ ყოფილა შემთ-
 ხვევა როდესაც საქართველოს ხულს გზა
 დაეთმოს მფრის იარაღისათვის. არ არსე-
 ბობს ერი რომელსაც შესძლებოდა საქარ-
 თველოს დამორჩილება; არ არსებობს და
 არც იარსებებს ისეთი ერი, რომელსაც შე-
 ედლოს ჩვენი ეროვნული სახის შეცვლა.
 ერთსა და იმავე მიზეზს ყველგან და
 ყოველთვის ერთი და იგივე მედეგი აქვს.
 ახეთია ბუნების კანონი, ახეთია მათე-
 მაციკური ჭეშმარიტება და თუ რუსეთის
 შემოსევას საქართველოში ისეთივე მი-
 ბეში შქონდა როგორც მონღოლეთისას;
 თუ ექი შემოსევა ისეთსავე წინააღმდე-
 გობას იწვევს ქართველ ერში რუსეთის
 მიმართ როგორც უჩინ, ცხადია მედეგიც
 იგივე ექნება როგორც შქონდათ სხვა მტ
 მფრების შემოსევებს. "ვისაც მოუკლავს
 ის მოჰკლავს...." საქართველოსათვის
 თავისუფლება არსებობის საკითხია, და
 ვიდრე არსებობს მცნება თავისუფლობისა,
 საქართველოს მოსპობა არავის ძალუძს.
 ჩვენმა თაობამ თავისუფლება მხოლოდ
 სამი წლის განმავლობაში იგემა. მაგ-
 რამ ეს ისეთი ცვილი იყო, მას ისეთი
 გარდამწყვეტი მნიშვნელობა შქონდა ერის
 მიძინებულ ნაწილზედაც ვი, რომ მცერი
 თენდ ათჯერაც უფრო გაძლიერდეს, ჩვენ
 მაინც ქართული სიამაყით შევძახებთ:
 ს ი კ ვ დ ი ლ ი, ა ნ გ ა მ ა
 რ ჯ ვ ე ბ ა .....

ქვეყნის.

მკირფასო მეგობრებო, დიდის სიამოვნებით ვასრულებ თქვენს თხოვნას და თქვენს გაზეთს აღუთქვამ თანაგრძობლობას. თუმცა ჯერ ყოველი არ დამიდარა და "თეთრი გიორგის" წევრი არა ვარ, მაგრამ ხელით, გულით და მთელი ჩემის ლეგენებით თანაგვიგრძნობთ. გიგზავნით ჩემს პირველ წერილს: "25 თებერვალი". თუ მკითხველის ყურადღების დირსია, გთხოვთ თქვენი გაზეთის თებერვლის ნომერში მოათავსოთ.

მათე კერესელიძე.

25 თებერვალი.

ემიგრაციაში აღმდროს, მე, საქართველოს დამოუკიდებლობის დროსაც, უცხოეთში მომიხდა დარჩენა.

შელ მეტია აღწერა იმ გრძნობებისა, რომელნიც საქართველოს განთავისუფლების ამბავმა ჩემში განაღვიძა: გრძნობა ამაყი თავისუფალ მშვენიერ ქვეყნისა თავისუფალი მშვილისა. მსგავსი აღფრთოვანების გაღმოცემა ხომ შეუძლებელია... ძილიდან, რომელსაც დასტროლა ჩვენი ილია გვეღირსა ჩვენ გამოღვიძება. საშინელ დამის შემდეგ მზე ისევ ამოვიდა და განათა ახალი სიმშვენიერით ჩვენი მამული. ქარხული შავ სიშმრად და გვეჩვენებოდა... ვივიწყებდით კიდევ...

ქართველს კვლავ ძველებურად შეეძლო ამაყობა თავისი ეროვნებით.

რა უღრმესი პატივისცემა გვექონდა ყორღანისა... საქართველოს განმათავისუფლებლისა... იმ ადამიანის, რომელიც კვლავ ხელთ იღებდა ერეკლეს, თამარის, დავითის დროშას - რათა /ასე გვრჩამდა ჩვენ/ თავისუფლად გაეფრიალებინა თავისუფალ მშვენიერ ქართველთ მამა-პაპული.

რა დიდი სახელის მოხვეჭა შეეძლო ადამიანს!...

ეჰ!... ვის ჩაუვარდა ხელში იმ ხალხის ბედი, რომელიც 3 თუ 4000 წლის განმავლობაში გამირულად იბრძოდა თავის სახლის, ზნე-ჩვეულების და წინაპართა საფლავებით აღსაცხე ქვეყნის დასაცველად!

მასხოვს რა სიამაყით უყურებდით საქართველოს რუკას მე და ჩემი მასწავლებელი, აღუქხანდრე გომალიძვილი. ჩვენ უკვე აღდგენილ მიწა-წყლით აღარ ვვამაყობოდით. ჩვენს ოცნებაში იხატებოდა ის დრო, როდესაც ყორღანია საქართველოს შემოუერთებს ჩვენი სახელმწიფოს წარგალთა გარეშე დარჩენილ ჩვენი ძმების მიწა-წყალს...

ყველაფერი აპატიო საქართველომ // რა ბევრი იყო საპატიებელი // მთავრობის ხელმძღვანელებს მარტო იმიხატვის, რომ პირველი მმართველობა ახლად განთავისუფლებულ საქართველოსი ბედმა მათ ხელთ მიხცა.

ბევრ ქართველ პატრიოტის ოჯახში, ისევე როგორც ჩვენ ოჯახში, თამარის, ერეკლეს და ილიას ხურათის გვერდით ყორღანის ხურათსაც ნახავდით...

- ყორღანია საქართველოს დაიცავს. ეს მის და ივის კიდევ რა პასუხისმგებლობა აილო მთელი ერის წინამძღოლობით.

- რუხეზი ისევ რომ თავს დაგვეცნენ? - გვაბრძოლებს, თავს გაგვაჩირვინებს წინაპრებისამებრ.

- ვერ დაგვაბარცხებენ? - სამოცი ათასი ჯარის ვაცის დამარცხება მძელია, როცა ის სამშობლო-მიწას იცავს, როცა ის ქართველია.

- მართლა!... სამოცი ათასი ჯარის ვაცი ხომრობა ხომ არ არის... და მერე ისიც ქართველი, დამცველი რჯულის, ოჯახის, ქარხულის, მომავლის... მამულისა!

ხუმრობას ვინ ხრივის!... დავინვა, მოცუება გამოდგა...

უცხრივ მოღის ამბავი... ისეთი უცხო და სავკირველი, რომ ვერ ვიჯერებთ... რუხეზი თბილისის ახლოს არიან... თავს დაგვეხხნენ ხომიდან, აღერბეიჯანიდან, ხომხეთიდან...

მაინც ამოვისხუნოქეთ: საქართველო იბრძვის... თბილისის კართან, დიდი ბრძოლის შემდეგ, უკან დავახევირეთ ბარბაროსთა ურდოებს...

მოკლე ხნის სიხარული გამოდგა. - რუხეზი თბილსში შემოვიდნენო!... - როგორ? რა მოხდა?.. ყალბი ცნობები იქნებოიან, შეუძლებელი რამ არის!... გულს არ სჯერა ამოდენი უბედურობა... თან გონება ჰყიქრობს: ალბად უთვალავი ჯარით, ერთის წინააღმდეგ ათით, ერთის წინააღმდეგ ახით დაგვეცნენ თორემ ჩვენს დამარცხებას როგორ შეხმლებდნენ?...

და ჩემს, ჯერ კიდევ ბავშვურ, წარმოდგენაში ახი ათასობით ვხელავდი შემოსეულ ბარბაროსების ბრბოებს...

- საქართველო უკანასკნელ ვაცამღის იბრძოლებს, ყველა სიღს ააფეთქებს, ყოველ ხეს, ყოველ ბუჩქნარს საფრად განდის. კავკასიონის მთებშედ გაუმაგრდება მჭერს. დასახევიც ხომ არსადა აქვს... იქ უნდა შევავლათ თავი... სად ქავალთ?... ერთ საშიშღარ ღღეს მოღის ამბავი: ...ბრძოლა ვიარა, ჩვენი მთავრობა გათუმბი ბრძანდება და გემებს ჰქირაობს. დაჰქრა ფეხი და დედა-ბუღიანად პა-

F11802

საქართველოს
დასახევიც
ხომ არსადა
აქვს...
იქ უნდა
შევაკლათ
თავი...

ბში ამოწყობ თავი....
აი იშვიათი შემთხვევა მოგზაურობისა-
ვის.....

და გზაში აღზარდ საპროპაგანდო წიგნა-
ებს ხტუნდნენ რომ თავისი მეურყეველი
ფილიანტური სულის სიმტკიცე საერთაშო-
ნომ პაციფისტებისათვის ამჟამად იყო:

-ხომ ხელდავთ იხტორიაში ამ არ ცნობილ
აგალითს? საქართველო პირველი მაგალითი
რის სულის ახელი სილიადისა: თითქმის
მუშო ქვეყანაში თავი შეხტირა მეშათა
წყერნაციონალის ყალბ იდეალებს და მთავ-
რის პაციფისტურ სულის კვეთებას...

სამოცი ათასი ჯარის კაცი ვი არა რა-
დენიმე ათასი უშნო გვარდიელი....აი,
ვინი მთავრობის მიერ შეიარაღებული, მი-
აგან მოჩვენებითი მტრის წინააღმდეგ,
მირი ძალა.....

და მტერი? - ოცი ათასი თუ იქნებოდა!
რამდენიმე ახეულმა იუნკერმა, რამდენი-
მე დღით შეაჩერა ეს ძალა და, ერთი პი-
რობა, უკანაგ ვი დაახევიანა.

ეს იყო მთელი ჩვენი გამრობა. ერე-
კლენეულმა საქართველომ შეხტირა მტერს,
უხსამინეულეს დამპყრობს, ორას-სამასი
კაცი....

როგორ უნდა დავივიჩყოთ? რა შეიხცი-
ლის ამ სირცხვილს?

იარალი აგვართვა იმან, ვისაც ჩვენი
ბელი, ქვეყნის დაცვა მივანდეთ. შემო-
სუულ მტერს თავი უცხოეთში შეუფარა და
დაქსაქსული ერი უპატრონოდ დახტოდა....

ათასობით გამირნი ეწირებოიან ამ დანა-
შალობის შედეგებს.

ღ ღ ე თ ა ვ ი ს უ ყ ლ ე ბ ი ს ა
გ ა ხ ა რ ე ს ღ ღ ე თ გ ლ ო ვ ი ს ა

მათე კერეხელიძე.

"ვინ ილია?"

"ზრძოლაში" პარტიული ხუნელება ვერ გა-
ახალა. გამოივა ახალი. ეს მოვლენა თავის
თავად დიდი ყურადღების ღირსი არ იქნე-
ბოდა. ხაინტყერესთა ის იერიშები მათ მხ-
რივ, რომელსაც ახე უხდება ქართული ან-
დაბა: "ერთი დარჩა მეღახათ, მოუშავა კვე-
ნახათ".

ყოველი ქართული გაზეთი საზღვარ გა-
რეთ, ხადაც სიწყვის თავისუფლება, მეტ
ად სასიამოვნოა. სამწუხაროდ ამ "ზრძო-
ლის ხმას" გულუხვად აქვს ნაანდერძევი
შხამი და გესლი თავისი წინამორბედისა:
სხვისი ლანძვა და თავის ქება - ქარმი-
უღვენელ თავ-ამტვებულობით.

რას იზამთ? "ავსა კაცხა ავი სიწყვა
ურჩევნია სულსა გულსა". ეს კაცუნები და
მათი პოლიტიკანობა მეტად სასაცილო იქ-
ნებოდნენ მაგრამ სამწუხარო ის არის რომ
ესენი ჩვენს პოლიტიკურ ცხოვრებაში ილე-
ბენ მონაწილეობას და მათმა უმხგავსთ
ნაბიჯებმა არა ერთი მწარე გავვეთილი
გვაქვნიეს. ამასვე გვიქადიან მომავალში
ამ ხალხს პოლიტიკის უბრალო ან-ბანიც არ
გაეგება და ერს შპირდება მისთვის ხრე-
ლიად უცხო იდეებზედ სახელმწიფოს აგე-
ბას.

ჩვენ არ შევხებოთ იხტორიის იმ ფერ-
ცელს, ხადაც აღნიშნულია თუ როგორ შეე-
ცადა ეს ჯქუფი, რომელსაც საქართველოს კუ-
ლტურის თუ პოლიტიკის იხტორიასთან არა-
ვითარი კავშირი არა აქვს, საქართველოს
აშენებას რუსის მეფიკისათვისაც ვი გა-
მოუღებარ ექსპერიმენტების საშუალებით.
ჩვენ ვსვამთ საკითხს: - შეიძლება

ეს ახე გაგრძელდეს? შეიძლება ერმა,
რომელმაც უმადლესი კულტურა შექქინა;
ერმა, რომელმაც დახტირა იხტორიის წი-
გნში არა ერთი ზრწყინვალე ფურცელი,
კვლავ მოითმინოს ქართველ სოციალ-დე-
მოსტრაციის ლიდერების გზა-აბნეული პო-
ლიტიკა?

აი რასა ხტერს "ზრძოლის ხმა" ული-
დეს ქართველის შეხახებ: "ვინ ილია?
შოეფი თუ მეოთხმოცე ქლებინა?" ესე
კითხვის დახმა, ესე მიღგომა იმ ქარ-
ველისადმი უროპლიხოდაც მომავალი სა-
ქართველო წარმოდგენელია; ილიას და-
ყოფა "ნაწილებად" და მისი ქართველ
მშრომელ კლასის მტრად გამოცხადება--
შეუძლიან მხოლოდ ისეთ პირს, რომელიც
კარგად დიდი მანძილით არის დამორბეუ-
ლი კულტურულ კაცობრიობას და უფრო მე-
ტად ქართველ ერის ხულს.

და, საერთოდ, ის ცონი, რომლითაც
ეს ფურცელი ილიას იხტენიებს- ილიას,
რომლის სახელი იმდენად დიდია რომ
"ზრძოლის ხმის" ავტორთა პაფარა გო-
ნება მის გაგებას ვერ შეხბლებს, ეკუ-
თვნის იმ ზანავს, რომელიც ილიას სიკ-
ფილს მხიარულად შეხვდა.

და თუ დღეს, როდენაც თითქმის 25
წელი გავიდა მან აქეთ რაც ქართველმა
ერმა, ჩვეულებრივის რომზიერებით მკვ-
ლელთა პახუნია არ მოხთხოვა, სოციალ დე-
მოსტრაციის ლიდერებმა- ჩვენ ვამბობთ
ლიდერებს ვინაიდგან ვეიქრობთ: -ხოცი-
აღ-დემოკრაციის მახსა ამ შემთხვევაში
მახნც არ დაუტერს "ლიდერებს" მხარსა

ხმა აღიმაღლებს და ეროვნულ საფლავს
ეროვნულ საფლავს ბინძური ენით ეხებოდა.
ეს ახე თამამად ჯერ ვერც კომუნისტებმა
გაბედეს. ილია საერთო განმია: ერისა-
თვის თუ ბერისათვის, როგორც ქართველ
მუშისათვის, ისე ქართველ მხედრისათვის
და საერთოდ ქართველ საზოგადოების ყველა
იმ წრისათვის, რომელსაც ერი უყვარს.

თქვენ ამას ვერც გაიგებთ. არც არის
საჭირო. ყალბ ინტერნაციონალურ იდეებზედ
აღზრდილ ფუნისათვის ილიას ეროვნული და
საერთაშორისო აზრები მეტად რთული უნდა
იყვნენ.

ეს ვინც ქართველ ერისათვის თავდად-
ებული ჩავიდა საფლავს..... ვინც ცოცხა-
ლია?—"მაბეჭდარა, თავადი, რეაქციონერი
რუსის გენერალი" და ვინ იცის კიდევ რა,
ვინ იცის კიდევ როგორ მონათლავს "ბრძო-
ლის ხმა" მათ, ურამულთადაც საქართველო-
დამოუკიდებლობის საქმე ფრიალ ხანგრძლივ
მეფერხდებოდა. მაგრამ ესეც მველი წესია:
მეურთავული იერიშები ქართველ მამულიშვი-
ლების წინააღმდეგ. ეს ტრადიციული გზა
მენშევიკ-ბოლშევიკებისა და იქ, სადაც
რამე ეროვნულის წინააღმდეგ იერიშია მი-
საჯანი, ეს ორი მამა ერთად არიან. სოცია-
ლ-დემოკრატიის ბელადები ზღნავ არ შეეც-
დით: "არ გათეთრების ყორანი რაგინდ
რომ შეხეო ქვიშითა".

სახანცილოა ის ბავშვური გულუბრყვილო-
ბა რომლითაც "ბრძოლის ხმა" საქართველოს
საკვიფრებს ეხება.

ერი გამოდის "მსოფლიო მარაგზაზედ"
არა ამა თუ იმ პოლიტიკურ წესწყობილე-
ბის წყალობით, არამედ თავისი წარსულის,
ეროვნულად განვითარებულ კულტურის, ხან-
გრძლივი სახელმწიფოებრივ განვითარების
წყალობით. ცხადია ეს ანბანი "ბრძოლის
ხმისათვის" სრულიად უცნობია. საქართვე-
ლოს სავაჭროსად დიდი წარსული და დიდი
კულტურა აქვს, რომ მას ვინამე და მეტა-
ლზე თქვენი "რეკლამა" სწორედ ბოლშე-
ვიკებზე დაიხორცენო.... "ნათქვა-
მია. რად გინდათ შიშა, რად გინდათ ილია,
რად გინდათ ისტორია, რად გინდათ კულტუ-
რა-მეორე ინტერნაციონალი ისედაც ჩაგა-
კრავთ გულში..... და გაკეთდა საქარ-
თველოს საქმე.....

მერე როგორ გხურთ "ლიდერებო" რომ შეე-
დეთ ამ მვირკვან სტუქარს საქართველოში?
იქ, სადაც ნაწამები საქართველო ხელიდან
ხელში გადადის "სხვანაირ სოციალიზმის"
ანაფრთხად საჭირო ხალხს ხომ ვერარ გა-
მონახავთ... ხომ აღარ იქნება არავინ:
არც ქართველი "როხოსნები" -/ალბად რუსე-
ლი პადიოკვა უფრო ეგუება ჩვენ ქართულ
სულს.../- არც მუშა და გლეხი, რომელნიც
ნაკლებ ხანდო ელემენტები არიან "ლევია-

ანაფრთხა- /იგი მასწარებელია ეროვნულ
ტრადიციებისა/- და, შეიძლება არც სოცია-
ლ დემოკრატიული მახსა, რადგან ის თავის
"ლიდერებს" სამოქალაქო ომში მხარს
არ დაუჭარს

ლიალ, ბავონებო, ის, ვინც ღღეს კო-
მუნისტების ხელში იტანჯება, ვერც თქვე-
ნთან შოკებს ნუგემს. თქვენ ვერ მოუ-
ღობთ მათ ეროვნულ ტრილობას. რაგინებთ
მხოლოდ თქვენი ღოგმა და ისე ჩაწვალთ
საფლავს რომ ვერას გაუგებთ ქართველთ
სულს, ვერ შეიგნებთ ქართველთა კულტურას.
ვერ გაიგებთ თუ რა მნიშვნელობა შექონდა
ფაბანმელა-კოჯრის ველზედ ბრძოლას; -
ვერ გაიგებთ თუ რით მოიწანა თავი საქა-
რთველამ ღღემლე, მიუხედავად იმისა რომ
მთელი ცალკა აზიიდან წამოსული მხოლოდ
მის მკერდს ეხლებოდა. ლიალ, ეს არის
სული ქართველთა. თქვენ- თქვენი ღოგამე-
ბით ვერ შეხვდით მას, როგორც ვერ შეხ-
ვდალ ამნოლთა სამიშროებამ; როგორც
ვერ შეხვდალ სამოც-საუკუნოვანმა ბრძო-
ლამ უჩივს მტერთა წინააღმდეგ. ამ სუ-
ლით აღიშარდა ილია, ეს სული ახლად ჩაშ-
ბარა ილიამ ქართველ ერს; ამ სულით იბ-
რება ღღევანდელი საქართველო, რომლიდა-
ნაც ეგებომ დიდი მანძილი გაშორებთ.
თქვენ პირველმა გამოუწხადეთ მას ომი.
ვნახოთ. თქვენ, თქვენი ღოგამებო- ჩვენ
ჩვენი ილიათი.....

სოციალ-დემოკრატიის ბელადები ნი-
ღაბს ველარ იმაგრებენ. ან როდემდის
უნდა შიშაღოს ამ ანუსიამ თავისი სახე?
იგი ფრიალ გაშიშვლებული ხედას ჩვენი
სინამდვილეს წინაშე, როგორც იდეურად
ისე მნიშვნელოვად; იგი დიდ საფრთხეს
აღარ წარმოადგენს ქართველი ერისათვის,
რომელმაც ეროვნული გაერთიანება დაიწ-
ყო, რომელიც მიშხვდა თუ რა მვირკვანსი
ყოფილა ეროვნული გზა.

ეს არის რომ ახლებს ისედაც გახე-
ლებულ სოციალ-დემოკრატიის ლიდერებს.
მაშხვდენ რომ მათ თავიანთი როლი, ავად
თუ ვარგად, უკვე გაიფანტა, მაგრამ
უკანასკნელ მაღ-ლონეს იკრებენ და მთე-
ლი ძალით გაიძახიან:

"ვინც სოციალ-დემოკრატია "ლიდერებ-
თან აქ არის სი კომუნისტების ბანაკ-
მია"-ო.

სინამდვილემ კი არა ერთხელ დაგვარ-
ჩაუნა რომ უახლოვესი გზა ბოლშევიკები-
საკენ სწორედ ამ ლიდერთა მომხრეების
კარებიდან მიდის.

ა.ი.

მვირყასნო ახალგაზრდა ქართველნი.

თქვენ გხუროთ გაზეთისათვის წერილი დაგიწეროთ. უარს ვერ გეყვით. ხოლო, რის შეხახებ? საპროგრამო წერილს ვერ მოგაწვდით, რათგან თქვენი მიმართულების წევრი არა ვარ, თუმც ღრმად თანაგიგრძნობთ. ყოველი გულწრფელი პატრიოტული მიმართულება მვირყასნია საქართველოსათვის, ამიტომ მვირყასნია ჩემთვისაც. სულით და გულით უხურვებ თქვენ მიერ დაწყებულ საქმეს გამარჯვებას.

საქართველოს მომავალი თქვენა ხართ, თქვენა ხართ ახალგაზრდობა. ახალი თაობა.

ჩვენმა თაობამ ვერ მოუარა ჩვენს ქვეყანას. ინტორიულ მოვლენათა ძალით განთავისუფლებული საქართველო ვერ შეგინახეთ. თუ დღეს ქართველი ხალხი უმაგალითო ჭანჭვას განიცდის; თუ თქვენ იძულებული ხართ უცხო ხალხში იზრდებოდეთ; თუ თქვენი ძმები რუსის მიერ გაღრწნილ სკოლით, მოწამლულ აფმოსფერით იჩაგრებიან--ჩვენი თაობის ბრალია. ვერ დავიცვით სამშობლო, ჩაგიქერო ვერა.

რა იყო ამისი მიზევი? უმთავრესად ის რომ ჩვენ თაობაში არ დავიცვოდა ინტეგრალური გრძნობა ქართველ პატრიოტიზმისა.

ხანგრძლივად მონობამ, რუსის ავადმყოფ გავლენამ შეჰრყვნეს ჩვენი გრძნობა, ჩვენი აზროვნება, ეროვნული თავმოყვარეობა. ჩვენი თაობა გამოსავალს ვხედავდა ან რუსეთის "გაღმავრასტეში", ან, უკიდურეს შემთხვევაში, "რუსეთიდან განუყოფელ" საქართველოს ავტონომიაში.

ამ პოლიტიკურ "იდეალებით" იკვებებოდა ჩვენი თაობა. ღარიბი სულით, ღარიბი იყო გრძნობით და მიხრწაფებებით. ჩვენი თაობის "პატრიოტულ" ნაწილს

//და იყო ისეთი ნაწილიც, რომელიც პატრიოტიზმს "ღიღი იდეალების" დაღაჯად და სამარცხვინოთ სთვლიდა//-- ილიას და ავაკის ნაწილები უყვარდა და აღიღებდა, ხოლო ვერ შეეგნოთ თუ რა სურდათ მათ, რას გვასწავლიდნენ.

სეპარატისტთა პატარა ჯქუფი ჩვენი თაობის დიდმა ნაწილმა ავანტურისხად მიიხატა და, დამოუკიდებლობა რომ განხორციელდა, ერთი დეპუტატი საქართველოს პარლამენტისა თურმე ამ ჯქუფს "ღაღა-ტისათვის" ხასამართლოთიცი კი ემუქრებოდა. მის წარმადგენაში საქართველოს და რუსეთის ინტერესები საქართველოს რუსეთიდან დამოუკიდებლობის ღრმხაც კი განუყრელნი იყვნენ.

ჩვენი თაობა იყო ნახევრად პატრიოტი და ამიტომ ნახევრად მეგრძობი სა-

ქართველს ხაბედისწერო საკითხების გადაწყვეტის ღრმს. და, აი, ვერ დავიცვით ეროვნული ოჯახი. ავანტირეთ დედა, ცოლი, მამა, შვილი ქართველისა. მამით შევმოხეთ ერი. ვინ იცის ქართველთა რამდენ თაობას ამიმე ლოდათ დააწვება ჩვენი დანაშაულობა?

ცხადია, საქართველოს ახლად გახანთავისუფლებლად ჩვენ ვერ გამოვდგებით. სხვა ხალხია საჭირო: სხვა გრძნობით, სხვა შეგნებით, სხვა იდეალებით აღჭურვილი.

წამოიზარდა, მწიფდება ახალი თაობა, ახალი ქართველობა. ის თაობა, რომელიც განთავისუფლდა რუსეთის რახიფულ ინტელიგენციის გავლენიდან, რომელმაც სიყრმეშივე იგემა დამოუკიდებლობის გემოვნება, რომლის თვალ წინ მოხდა საშინელი კატასტროფა, რომელიც მოწამეა ქართველ დედის მწარე ცრემლების, ურიცხვ მამულიშვილთა თავგანწირვისა.

თქვენი თაობის გრძნობა პატრიოტიზმისა სულ სხვა ხიღრმისაა, სულ სხვა ძალია. თქვენ უყრო მტკიცე მეგრძობლი ხართ ერის თავისუფლებისათვის.

თქვენ არა გრწამთ ის ყალბი მოძღვრებანი, რომელნიც ჩვენ თაობას სწამლავდნენ: ვითომ შეხადლო იყოს ერის ამა თუ იმ ნაწილის ბედნიერება, როდესაც მთელი ერი განიცდის მონობას, ჭანჭვას. თქვენ არა გრწამთ თითქო ერის ერთი ნაწილის ინტერესები იმავე ერის მეორე ნაწილის ინტერესებს ჭოველთვის და ყოველ შემთხვევაში ეწინააღმდეგებოდნენ. თქვენ იცით რომ ერს ერობა, და მამახადამე ბედნიერი არხებობა, ძალუძს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ერის მთელი შემადგენლობა ერთი მიზნისაკენ მიიღწვის:--თავისუფლება, თავისუფლების დაცვა. თქვენ იცით რომ ერისათვის უუღიღესი ბოროტება არის სამოქალაქო ომი.

თქვენ ჩვენზე უკეთესად გამონახავთ განთავისუფლებისათვის საჭირო გზებს.

საქართველოს მომავალ სახელმწიფოსაც ჩვენზე უკეთესად ააშენებთ. თქვენ მოწამენი ხართ ღიღი ექსპერიმენტებისა. თქვენ იცით რომ ის სახელმწიფო, სადაც ერთი კლასია ერის დანარჩენ ნაწილებზედ გაბატონებული-- არის მხოლოდ იარაღი ერის წამებისა. სახელმწიფოს ერთად ერთი მიზანი არის ერის ბედნიერება. როდესაც ის ამ მიზანს გაღუბვევს, იქცევა ტირანთა და დესპოტთა იარაღად ერის წინააღმდეგ. სრული თანახწირობა ყველა მოქალაქისა, რა კლასს, რა ხარწმუნოებას, რა მიმართულებასაც არ უნდ ეკუთვნოდეს, იქნება ის ქართველის თუ სხვა ტომის მთამომავალი.

საქართველოს პარლამენტი

კულტურული ვაცობრიობა ვაცხასტროფის
მეღეგებიდან თავისუფლება. ბევრი იღეა
და მოძღვრება ვაცხასტროფის წინ ჭეშმარი
ტვებათ აღიარებულნი, სინამდვილემ მცვრად
აქვია. იქმნება ახალი ცხოვრება, ახალი
ნორმები. თქვენ, თქვენი ჭაბუკი ინსტუი-
ციით, ჯერ მოუღლეო ცნობის-მოყვარეობით
უფრო აღვიღად აუღებთ ალღოს. იძიეთ, ის-
წავლეთ, შეისმინეთ. ყველა ეს ახალ სა-
ქართველოს ახაშენებლად გამოგადგებათ.

საქართველოს წარსული იციო და გიყ-
ვართ მეტად ვიდრე ჩვენ თაობას. ქარ-
თველთა საუკუნეებით შექმნილი მწე-
ჩველება, ადათი, კულტურა საამაყოა
თქვენთვის-//ჩვენი თაობა ხშირად სახა-
ცილოდ იგდებდა//. ქართველ ცხოვრებას
შეუფარდეთ ყველა ის კარგი, რასაც სხვა
ქვეყნები ჰქმნიან და ააგებთ ბედნიერ
საქართველოს.

ჩვენი თაობის იხტორია გაკვეთილად
გამოგადგებათ. თუ რომელიმე ჩვენგანი

მოეხწრო საქართველოს აღდგენას, თავისი
გამოცდილებით დაგეხმარებათ. დიდი გა-
მოცდილება აქვს ჩვენ თაობას: ბევრი
უნახავს, ბევრი უბრძვია, ბევრი გადა-
შხელია. გვაკლდა გრძნობა ინტეგრალური.
"საქართველო უწინარეს ყოვლისა" არ იყო
ჩვენი ხელმძღვანელი. სხვა "ლოზუნები",
სხვა იდეალები სწორილავდნენ მას.

ღღეს ჩვენი თაობაც მიშხვდა ჩადენილ
შეცდომებს. მრუ თავმოყვარეობა ხელს უშ-
ლის საჯაროდ აღიაროს, გამოხწორება არ
ძალუძს. ათეულ წლებით შემუშავებულ ხელს
ვერ შეხვდვის მოხუცებულობაში.

მომავალი თქვენია. საქართველოს
იმედი თქვენა ხართ. არ გაუმცყუნოთ.
ილიას ხული შბაფონობს თქვენს ხულს,
თქვენ მისწრაფებებს. მიშყევით მას.
სწორე გზაზე გაყვანოთ.

გ. ვ...

მკითხველს.

მევაღგინემ ჩვენი გაზეთის პირველი ნომერი. ავაწყეთ. ისტამბე-
ბა. გულდახმით გადავიკოხეთ. გულწრფელად ვაღიარებმ მკითხველის წინაშე:

ვხედავთ ამ ნომრის სიხუსტეს. ბევრი ჩვენგანი პირველად ხწერს ბეჭვლისათვის.
გამოუცდელიობა ბევრი ნაკლის მიზეზია.. მკითხველი გვაპატიებს. ვთხოვთ ყველას
შეცდომებზე მიგვითითოს. მადლობელი ვიქნებით. გვხურს გაზეთის მედამ გაუმჯობე-
სობა. დროს და ძალას არ დავაკლებთ. გვხურს გულახდილად ველაპარაკოთ ქართველო-
ბას: აუხხნათ ჩვენი ხურვილები, ჩვენი მისწრაფებანი, ჩვენი ცვივილები. ადგილს
დაუემოზოთ ყველა პაფრიოფს რა მიმართულებასაც უნდა ეკუთვნოდეს. თეთრ გიორგის
უყვარს ყოველი ქართველი.

უღრმეს მადლობას ვუცხადებთ გ-ნ გიორგი კერესელიძეს იმ გულწრფელ დახმარე-
ბისათვის, რომელიც მან ამ გაზეთის გამოცემის დროს გაგვიწია.

რედაქცია.

Thethri Giorgi Verantwortlicher Redakteur
L. Keresselidze
Berlin-Schöneberg Wexstr. 69